

Hazafelé Kárpátaljáról

Eljött a vasárnap is. Az a nap, amikor a magyarországi diákok hazafelé veszik az irányt. Nem hiszem, hogy bárki is várta ezt a napot, mivel mindenki megszerette a Nagyberegi Líceum fogadó diákjait. Új barátságok jöttek létre, ami még erősebbé teszi a két iskola kapcsolatát. De az a jó, hogy nemcsak a nagyberegiekkel lettünk jóban, hanem egymást is jobban megismertük.

Még egy utolsó reggel a fogadó családokkal, majd találkozás a megbeszélt helyen, Beregszászon.

Mikor már a diákok és tanárok összegyűltek, és a busz is megérkezett, (amely néhány diaktársunkat hozta, akik még Nagyberegen szálltak fel), bepakoltuk a bőröndjeinket, és elindulunk, hogy megismerjük egy kicsit a várost.

Először a katolikus templomot néztük meg, ami mellett egy magyar uralkodó, Szent István király szobra található. Itt a Nagyberegi Líceum tanára, Orbán László tanár úr mondott néhány szót a templomról és a szoborról.

Majd a református templomot látogattuk meg. Itt is hallottunk néhány érdekességet az épületről meg a történelméről, majd mentünk tovább az Arany Páva szállóhoz, ami előtt egy szobor állt, Petőfi Sándor, magyar költő szobra. Bár Beregszász lakosságának körülbelül a fele magyar, mégis nagyon örültem, hogy azok, akik felállították a szobrot, emlékeznek a trianoni békeszerződés előtti időkre, amikor még ez a terület is magyar volt, és elkészítették Magyarországot szimbolizáló, két jelentős alak szobrát, Petőfiét és Szent Istvánét. (Ez csak az én véleményem.) De ezt nem mindenki nézi jó szemmel. Sajnos sokan ellenzik, hogy Kárpátalján a magyarok kimutassák, hogy nekik még mindig fontos a kapcsolatuk a régi hazájukkal, Magyarországgal. Tiltakozásuk jeléül néhány nappal otlétünk után felgyújtották a Petőfi szobrot.

A sok koldus és kóbor kutya ellenére a várost nagyon szépnek találtam. Bár itt is nagy a szegénység és munkanélküliség, a sok szép épület, templom és tér miatt ez kevésbé látszik.

Ezek után visszatértünk a buszhoz, ahol már minden készen várt minket. Elköszöntünk Laci tanár úrtól, majd felszálltunk a buszra, elfoglaltuk a helyünket, és indulhattunk haza. Az utat mindenki nagyon élvezte, pihenhettünk, megbeszélhettük élményeinket egymással. Még egyszer kinézhattunk az ablakon, és egy utolsó pillantást vethettünk Kárpátaljára, mielőtt átmertünk a határon. (Kivéve Piroskát, aki egyénileg kelt át a határon.)

A buszon még kitöltöttünk egy kérdőívet arról, hogyan éreztünk magunkat Kárpátalján, melyek voltak a legszebb emlékeink, mely helyszínekre mennénk vissza legközelebb is. Illetve az önkéntes munkákkal kapcsolatban is voltak kérdések.

(Egy diáknak és poénjainak köszönhetően) jókedvűen érkeztünk meg az iskolához. Mindenki lecihelődött a buszról, és kizsedte a táskáját a csomagtartóból. A hangulat szerencsére sokáig kitarzott, és jókedvvel búcsúztunk el egymástól. Mégis szomorúak voltunk amiatt, hogy el kellett jönnünk, de a társaság és a boldog emlékek feledtették ezt velünk. Szerintem mindenkinek nagyon tetszett ez az utazás, és élménnyel teli történetekkel, emlékekkel tért haza.

